

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 72 00 07 - ULLDECONA	SUMINISTROS "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 72 02 82 ULLDECONA	JMS E.B. ELECTRODOMÈSTICS c/ major, 153 - tel. 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsia)	 AGI MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI Tel. 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avgda. Escoles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. (977) 72 02 09 - 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/ Sant Antoni, 28 - Tel. 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 P & J FOTO-VIDEO-MÚSICA REPORTATGES FOTO/VIDEO INDUSTRIAL I MÚSICA Calvari, 2 - Tel./Fax 57 32 29 43550 ULLDECONA	 AGF AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. (977) 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGUANCES
 BLOC PAPERERIA i REGALS Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA	R. GRAU, S.L. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 Forn de pa J. CASOLA C/ Murada de Dalt, 37 - Tel. 72 08 24 - ULLDECONA

Concert de l'Orfeó Ulldeconenc al Teatre Municipal. Anys 50

CENTRE CULTURAL RECREATIU

SETEMBRE-OCTUBRE 1998
Preu: 150 Ptes.
NÚM. 98

XI
DIADA

DEL CASTELL

Parlament de l'Alcalde, Lluç Raga. Al fons la Presidenta del CCR, Pubilla, Comanador de l'any passat, Comanador actual i Regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Ulldecona

ACTIVITATS CCR
 FESTES MAJORS
 —
 Pàg. 2

LLIURAMENT PREMIS
 XXVII CONCURS
 DIBUIX RÀPID
 —
 Pàg. 3

EL DRAC DE
 LA BASSA
 —
 Pàgs. 4-5

PROGRAMACIÓ
 XVI JORNADES
 DE TEATRE
 —
 Pàg. 6

EL NOSTRE
 FEMINISME.
 UN DETALL
 —
 Pàgs. 7-8

NOVETATS
 FILATÈLIQUES
 —
 Pàgs. 9-10

RACÓ POÈTIC
 —
 GASTRONOMIA
 —
 Pàg. 11

ACTIVITATS DEL CCR A LES FESTES MAJORS '98

La carrossa del CCR era un gran dau mòbil que girava amb l'impuls dels petits cubells

XI Diada del Castell.
Presentació de la Diada a càrrec de la Presidenta del CCR, Sra. Mª Cinta Caballé, acte presidit per l'Alcalde d'Ulldecona, Sr. LLuc Raga, el Regidor de Cultura Sr. Xavier Martínez, el Comanador de l'any passat Sr. Francesc Lavega i l'actual Comanador Sr. Ramon Miravall

Ofrena de flors a la Verge de la Pietat. Pubilla i acompanyants de la Junta del CCR

XXVII Concurs de Dibuix Ràpid. Guanyadors de la categoria A

Lliurament de premis del XXVII CONCURS DE DIBUIX RÀPID

El dia 5 de setembre es va fer l'acte de lliurament de premis del XXVII Concurs de Dibuix Ràpid. En aquest concurs han col.laborat: Caixa Tarragona, Ajuntament d'Ulldecona i SSTT de la Generalitat, gràcies a tots ells.

També hem d'agraïr a tots els participants i al jurat qualificador la tasca realitzada per portar a terme aquest concurs. El jurat estava format per les següents persones: Antonio Forcadell, Núria Ausensi, Pilar Bañares, Joan Soriano i Pablo Morcillo.

El premis atorgats han estat els següents:

CATEGORIA A (fins als 5 anys)

1er premi: CIA DE LA ORZA GARCÍA
2on premi: JORDI LORENTE BORDES
3er premi: XÉNIA RADUA PASALAMAR
1er accèssit: MAR JUAN-CAMPS CASTELL
2on accèssit: JOSEPRAMON VIVES MATAMOROS
Premi al Soci: NARCÍS PONCE CALLARISA

CATEGORIA B (6-7 anys)

1er premi: MARTA PONCE CALLARISA
2on premi: ORIOL LÁZARO CASTELL
3er premi: DAVID BOSCH SERRA
1er accèssit: ESTEFANIA MATAMOROS FABREGAT
2on accèssit: ALEXANDRA BELTRÁN FABREGAT
Premi al Soci: MARTA ARNAU BORRÁS

CATEGORIA C (8-9 anys)

1er premi: SARAY BOSCH SERRA
2on premi: ANNA EUGENIA LEÓN RUIZ
3er premi: ORIOL IVERN CASES
1er accèssit: MARC MARTÍNEZ CASES
2on accèssit: ROSA BELTRÁN FABREGAT
Premi al Soci: JORDI BENET GÓMEZ

Guanyadores de la categoria F

CATEGORIA D (10-11 anys)

1er premi: MONTSE GÓMEZ BADIA
2on premi: JUDITH BOSCH SERRA
3er premi: ANNA TEDÁN MIRALLES
1er accèssit: RUTH SABATÉ ROYO
2on accèssit: JOSEP OLLÉ SABATÉ
Premi al Soci: ROSA SORIANO NOS

CATEGORIA D (12-13 anys)

1er premi: PILI CANALDA PASTOR
2on premi: Mª JOSÉ FORCADELL PERIS
3er premi: GEORGINA MESEGUER ESTELLÉ
1er accèssit: NÚRIA ITARTE SOROLLA
2on accèssit: ESPERANÇA TEDÁN MIRALLES
Premi al Soci: ESPERANÇA ESTEVE SALES

CATEGORIA F (més de 13 anys)

1er premi: ROSER VIVES MATAMOROS
2on premi: RAQUEL SANTAPAU MEMBRADO
3er premi: FANNY TORDERA QUEROL

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
EQUIPS D'OFICINA
PROGRAMES A MIDA I STANDARD

Plaça Sales i Ferré, 14
Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
43550 ULLDECONA (Tarragona)

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

EL DRAC DE LA BASSA

Fa temps, a la ciutat de Montblanc, ocorregué una feta en la qual, un famós cavaller va tenir un entrebanc amb un drac que va acabar esmicolat. El que molt poca gent sap és que aquest drac tenia un fill de poc temps. No crec que per aquella època tingués un centenar d'anys i això, per a un drac, és com una mesada per a un home o tal vegada menys perquè, els dracs, ja se sap, com que dormisquen per les coves, que són llocs fresquívols i resten amagats als ulls dels homes la major part del temps, tenen una pell tant suau que no necessiten cap mena de protecció ni nodriment per a mantenir-la. Els anys, més que passar, els rellisquen.

El jove drac, quan va veure com de complicades es posaven les coses per al seu pare, va voler ajudar-lo però, el vell, va ser inflexible. No va haver altra opció que fer el paper de convidat mentre veia com el cavaller feria el seu parent i se l'endua carregat de cordes i cadenes cap a l'interior de la ciutat, deixant pel camí un regueró de sang d'on sorgien precioses roses vermelles. Va fer un somicó, fent sortir un parell de torrenteres, i va engegar el pas camí avall; cap a les terres del sud. Mentre passava, per les valls, feia rierols de pena i quan trobava algun bosc feia muntanyes d'encenalls. No sabia on anava però volia anar a un lloc on, si bé la gent tingués la mateixa parla, perquè així podria entendre el que deien, no sabessin la història del pare ni creguessin en la força destructora dels dracs, perquè no era tal. Ell s'aconformava amb un parell de menjades a la setmana i intentant ser cada cop menys exigent amb els plats.

Va ser així com, a primers de maig, va arribar a l'Ebre i, alçant el cap, va contemplar el Montsià. No cal ni dir que el riu era prou ple i li feia una mica de por travessar-lo; es va amagar a la riba, enmig dels xops, i va esperar que la nit l'ajudés a trobar solució. No va tenir massa dificultats en deslligar, amb un parell de mossegades, un llagut per posar-se al seu damunt i, traient les mans i les cames pels costats, anar nadant fins a l'altra banda. Ho va fer i passà sense problemes. Com que la lluna era plena i el cel estava ras no va tenir massa entrebancs per arribar al Montsià quan ja clarejava el dia i, allí, s'instal·là. El que més li costà va ser trobar una cova i, mentre se'n feia una, anava a passar la nit a la Foradada. És un lloc preciós i on es contempla una sortida de sol fantàstica. Els primers dies potser van ser els més durs, però sempre hi havia algun animaló que s'endormiscava i anava a despertar-se a la panxa del drac. En quant al beure no va tenir massa problemes perquè prompte va conèixer totes les fonts de la serra. Els dies passaven tranquils i la gent no l'amoïnava, això li donà una

seguretat i un saber estar, tot i respectant l'entorn. Podríem arribar a dir que va ser el primer drac ecològic dels temps moderns. La construcció de la cova s'anava endarrerint perquè el temps era excel·lent i treballar amb aquella benaurança era gairebé un pecat. Els dies passaven i arribà el mes de juliol. Feia una calor que molestava fins a un drac i aquí van començar els problemes. Cada dia l'aigua era més escassa i per a fer un parell de glops (una dotzena de poals) i rentar-se la cara -perquè els nostre drac és polit de mena- era tota una odissea i no va tenir més remei que enfilà els ulls cap a la vall. Esperà la nit, va vigilar que ningú el veiés i, sense pressa i sense parar, enfilà el camí avall. Tenia cura d'esborrar les empremtes que anava deixant, per un camí empolsimat, amb la cua i així, fent tremolar la terra, el menys que podia, va anar apropant-se a la bassa. Quan va veure aquells arbres, aquella lluna reflectida i aquell sorollet dolç que venia del poble no cal ni dir que se n'enamorà. Es va posar a l'aigua, que estava una mica calentona per al seu gust, i allí s'endormiscà. Sortosament un pagès, que tornava de l'hort canturrejant, el despertà i això va evitar que algú més tingués un ensurt gros. No s'ho va pensar gaire i va començar a excavar el llot per a fer una bona estança on guarir-se. El llot sobrer l'anava repartint pels camps i quan ja va tenir un habitatge prou espaiós va construir una mena de tapa amb branques d'arbres. Va ser una feina titànica que li ocupà tota la nit i amb les presses la tapa quedà una mica esberlada i, per aquest motiu, el nivell de l'aigua disminuïa una mica. Va tenir sort perquè tot i així el cabdal que es perdia no era massa gran i si bé, quan l'estiu va acabar, la bassa es quedà quasi buida, ningú va endevinar que allí alguna cosa estranya succeïa. Això si, al matí següent, cap pagès s'explicava la desfeta de les branques, ni la baixada del nivell d'aigua, ni la pujada de la humitat als horts propers. Va ser un comentari, que pels cafès dura molt de temps, però ningú, per a sort del drac, sapigué explicar de forma convincent. Que si el vent, que si la pluja, que si un llamp, que si el dimoni,... Van haver moltes hipòtesis però cap conclusió.

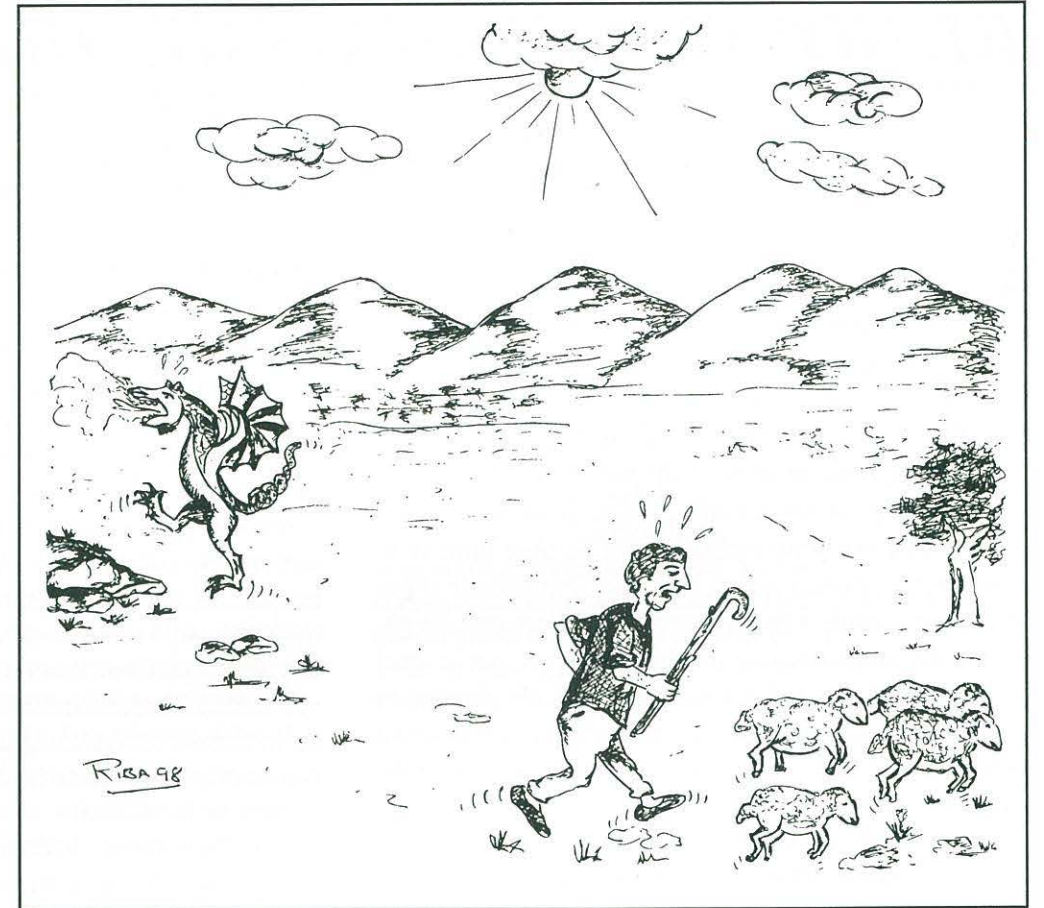
Com el cansament del drac va ser gran va restar dormint una bona temporada i no va ser fins al temps de la verema quan despertà. Afamat com estava esguardà la nit i, sota la protecció de la fosca, enfilà el camí cap al Montsià per anar a parar dintre d'una vinya de macabeu. Al primer mos ja va notar la dolçor d'aquell raïm i no se'n va saber estar. A la quarta tira se'n donà vergonya i parà. Aixecà el cap i al seu damunt veié un núvol negre i més gros que ell. S'espantà i emprengué el camí de

la serra tot i pensant que anirien per ell. Va tenir sort; l'aigua malmeté la collita i desfer les empremtes que no havia tingut cura d'esborrar. Aquella zona va ser declarada catastròfica i els pagesos no ho van tenir tot perdut.

El nostre drac tornà a la serra on les fonts ja tornaven a singlotar i treien una aigua fresquíssima. Els animalons havien tornat també; s'acostaven temps de cacera i romandre a la vall era un perill massa gros. Dalt la serra potser hi havia algun enemic, però a sota n'eren massa. Drac estava content, els sabors dels raïms li havia obert sentits desconeguts fins llavors i començà a provar d'altres menges que no poguessin sortir corrents; l'experiment va ser exitós. El primer hivern, que passava allí, no era tan pesat ni tant dur com es pensava. Només calia tenir cura d'uns pocs visitants que anaven serra amunt de tard en tard. Calia trobar punts estratègics que el deixessin veure i amagar-se sense ser vist. Va reemprendre la cova, que havia deixat a mig fer, i va trobar una roca que li ajustava l'obertura de tal manera que era pràcticament impossible adonar-se'n. Allí, un cop enlestits els últims detalls, començà a emmagatzemar una mica de menjar per passar un hivern que endevinava seria curt, perquè eren els darrers dies de novembre i el fred encara no havia arribat. I així va ser.

A les voltes de Nadal tancà la porta i l'escalforeta del mes de març el va despertar. No va tenir pressa en sortir perquè allí tenia fins i tot aigua corrent. Una mina d'aigua seguia un costat de la cova i es podia anar bevent d'una basseteta que havia fet. La cridòria d'uns minyons que havien anat al Montsià el dilluns de Pasqua, el van retornar del seu somni i va esperar, pacientment, que abandonessin el lloc per a obrir la porta i ventilar la cova que, amb la caloreta, ja començava a fer una mica d'olor de drac.

Es va passar uns dies enlestint i quan ja ho va tenir tot a punt deixà la cova per anar a fer el primer tomb de l'any. Què bonic estava tot! Els camps plens de flors i d'abelles. L'aire endolcit de cent olors i els bous menjant aquí i allà menant uns esquellots que, per al nostre amic, semblaven casca-

vells. Tenia gana i va començar a visitar herbes i arbres primerencs. Es va atipar i després es va jeure al damunt de l'herba. Era feliç. No necessitava res més.

Mentre, panxa enlaire, somiava amb camps de flors i vinyes de macabeu, un pastor se li acostà. Van tenir un bon ensurt en veures. Més de cinc minuts van córrer tots dos mentre xisclaven i feien retronar tota la serra. La gent de la vall deixà el que estava fent i es dirigí al resguard més proper. Devia ser la primera tronada de la primavera però era ben diferent. No havien vist llampegar i els trons tenien un so força estrany. Al cap d'unes hores, el pastor va contar que havia vist un animal de grans dimensions jagut damunt l'herba i que s'havia aixecat com si tingués ales i havia fugit serra amunt. Quasi tots van arribar a la conclusió que beure vi fora d'hores era dolent i produïa visions, així que, una bona majoria, van decidir en aquell moment reservar-lo per a les menjades i, si calia, ofegar-lo amb una mica d'aigua. Els quatre més incrèduls van deduir que aquell pastor era un somiatruites i confonia un núvol amb un vaixell, així que van seguir bevent el vi quan els venia de gust.

I així va anar aquesta meravellosa història que jo, en un moment de debilitat he gosat contar. Feu-me un favor, no li diguéssiu a cap foraster que tenim un drac que va del Montsià a la bassa tots els anys. Potser el voldria caçar o fotografiar i, el nostre amic, se n'aniria cap altres contrades. Estic segur que sabreu mantenir el nostre gran secret.

EL NOSTRE FEMINISME. UN DETALL

Els anomenats "estudis de dones"

Certament, el paper de les dones sempre ha estat menys tingut a l'hora de fer historiografia, atès que s'usa un paradigma androcèntric quan es volen interpretar les societats passades i les presents. En conseqüència, les dones han esdevingut uns personatges històrics invisibles, però existents com a tals, com a personatges històrics. És per això que s'intenta de visibilitzar l'aportació femenina a partir de nous plantejaments del paradigma escollit. Per posar un exemple, la fixació de la teoria del gènere ha donat gran embranzida a un altre tipus d'interpretacions no tan androcèntriques. Per trencar el parany androcèntric s'ha proposat la premissa que els gèneres són construccions de tipus cultural, per la qual cosa, com ocorre amb tota construcció, els gèneres es poden canviar, no té sentit de mantenir una perspectiva determinada basant-se en caràcters biològics diferents, assignats a hòmens i dones.

Amb anterioritat a la proposta que anomenem teoria del gènere, ja s'havien assolit tres fites prou significatives pel que fa a la historiografia femenina. Primer de tot, cap als anys 50 i 60, les dones deixen de ser invisibles en la mesura que augmenta l'interès per l'elaboració de biografies de senyores cèlebres -reines i màrtirs. Malgrat la seua dimensió, es tracta de construccions aïllades, buides de contextualització social.

En segon lloc, Mary Nice es dedica a treballar la història des del punt de vista de la contribució de les dones en els diferents fets que van succeint al llarg del temps. Es pensa que existeix una visió històrica parcial, a causa del prisma patriarcal a través del qual es mira la realitat. D'aquí que se'n vulga contribuir a oferir una visió més total i, per tant, més científica. Sempre tenint en consideració el paper desenvolupat per les dones, tot i que sense qüestionar-se mai cap dels grans principis globals que serveixen de clau interpretativa del passat, es palesa la tasca d'aquestes en política, en el moviment obrer, en la Segona República, en el catalanisme, en la guerra civil...

I, dins el context de l'empenta que rep la història social, es desenvolupa una tercera referència significativa prèvia a la teoria del gènere, com és el plantejament de la nova història de les dones. Si abans dèiem que la història contributiva es proposa de cercar la visió més total i científica, ara direm que tot proposant-se'n una de més rica dels esdeveniments, aquest plantejament arriba a una visió més complexa. Es qüestiona el model androcèntric que fins al moment es feia servir. S'afinen afirmacions com la que resa que el 1890 Espanya acon-

segueix el sufragi universal d'acord amb la realitat: s'assoleix el sufragi universal masculí.

El feminisme en el context europeu

El feminisme a Europa es desenvolupa en el context del segle passat de les revolucions liberal-burgeses, amb un moment d'efervescència notable: el dels moviments democràtics del 1848. Es tracta, però, d'una iniciativa minoritària, que reivindica certs canvis legislatius (com el sufragi universal, de què parlàvem), i que té els seus orígens adés en la Il.lustració, ara en el protestantisme el calvinisme. Un aliat del feminisme és el socialisme, mercè objectius comuns, entre els quals hi ha la protecció a les obreres, la denúncia de l'explotació laboral i la necessitat de l'educació com a factor de canvi i element imprescindible per un millor acompliment de la funció social assignada: la cura de la mainada. Assumptes secundaris hi constitueixen el divorci i el control de la natalitat.

En l'actualitat, el feminisme s'ha bifurcat en dues corrents ben distintes: la que cerca la igualtat entre els sexes i la que en cerca els punts de divergència. Si bé el feminisme igualitari proposa que hòmens i dones tinguen les mateixes oportunitats -s'entén: la mateixa participació en càrrecs públics, la mateixa representació política, etc.-el diferencial postula que els dos sexes són diferents amb l'afegit que existeix superioritat de la dona sobre l'home, d'on es deriva que aquella pot imposar els seus criteris als individus de sexe masculí. Aquest darrer, que constitueix una forma de racisme com una altra, és sempre rebutjable.

Feminisme a Catalunya

El feminisme català, no ens enganyésem pas, no té els mateixos orígens que l'europeu, car, d'una banda, el Principat no accedeix gaire a la Il.lustració i, de l'altra, la monarquia absoluta existent a l'estat priva els catalans de conèixer l'ideari calvinista i les seues interpretacions personals de la Bíblia. Per ser sincers, a casa nostra és un moviment prou feble, sempre afavorit per la burgesia i l'església, que en alguns moments es pot qualificar sense gaire recances de pseudofeminisme. La seua història travessa dues etapes: la dels anys anteriors al 1868 i el ressorgiment del moviment durant la febre d'or -la febre bursàtil del bienni 1890-1891. Si bé les típiques demandes europees són quasi inexistentes a Catalunya, val a dir que és a través d'una premsa de caire autònom que es toquen aspectes familiars, domèstics, religiosos o higiènics, d'anàlisi de les condicions de vida de les dones del país: *La llar, Or i grana*. En

aquestes revistes, sovint es planteja la polèmica sobre la capacitat intel.lectual femenina, basada en el fet, comprovable, que la massa encefàlica és inferior a la de l'home. Però aquest no constitueix el fil conductor de les publicacions, sinó que el representen el paper de l'educació i la materialització de la idea que els beneficiaris de la instrucció de les dones són els marits i els fills. La dona, doncs, és un vehicle transmissor de valors -fan amor mitjançant la llar. Un cop es consoliden les estructures burgeses i s'assenten les bases de la Restauració monàrquica, s'expandeix la premsa i, de retruc, proliferen les revistes per a dones.

De resultes de la creixent industrialització, les dones que troben faena en la indústria tèxtil reben sous baixíssims i, de més a més del treball a la fàbrica, han de realitzar les tasques de la llar. Normalment, se'ls donen ocupacions en un sector específic del món laboral sense obtenir cap tipus de professionalització, tot i abraçar un ampli ventall d'activitats, des d'oficis tradicionals fins a nous serveis: modista, bugadera, cuinera, planxista, dependent, mainadera. De fet, durant la febre d'or gaudir de serveis domèstic és marca d'estatus social; el mateix passava a l'Anglaterra victoriana, sense anar molt lluny. Tothora, el treball femení és dur, invisible i desvaloritzat.

Bo i aprofitant la idea que les dones fan pàtria si construeixen família, la Solidaritat Catalana aconsegueix el seu suport per a la causa defensada pel catalanisme conservador de principis de segle. I, mentre que això ocorre, l'Església intenta afavorir un feminisme cristià per combatre el feminisme laic, reivindicar la maternitat i rebutjar l'avortament. El que preocupa és la repercussió de les idees de les dones de la revolució industrial en la societat, de manera que el component conservador és fonamental per entendre per què el feminisme català es revesteix de tanta i tanta moderació, i al mateix temps per què s'oposa al feminisme radical europeu, que qüestiona la tradicional funció social de la dona i en reivindica el dret de vot, per exemple.

En el transcurs de la Setmana Tràgica (1909), les dones barcelonines desenvolupen un paper rellevant quan defensen que els hòmens no marxen cap a la guerra. Amb posterioritat a aquest sagnant episodi, les dones reclamen que l'administració els facilite els recursos bàsics per subsistir, car la Primera Guerra Mundial

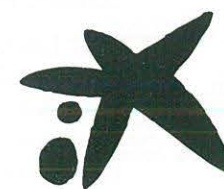
ocasiona la puja dels preus dels productes bàsics. Com sempre, surten al carrer davant les crisis de subsistència. Les dones, realment, s'agrupen pel seu compte i risc quan s'adonen que el sindicalisme masculí no defensa el seus interessos i, és més, les veu com a competidores que convé eliminar, ja que treballen a canvi de sous més baixos que els d'ells.

Cap al 1910, a Catalunya hi té lloc l'esclat d'un feminisme de caire més social que no pas polític: no es demana, per posar un exemple, el sufragi universal, sinó l'accés al món de l'educació, de la cultura i de la professionalització. Que es deixen de banda alguns dels postulats marcadament feministes, es deu a la vinculació del nostre feminisme al moviment catòlic, conservador i catalanista, a què ens referirem abans.

Com que la Mancomunitat posa a la pràctica l'ideari noucentista, les dones veuran acomplert el seu reclam d'anys d'accedir a una educació professionalitzada, que els permetrà una relativa independència econòmica. El 1915 es crea l'Escola de Bibliotecàries; el 1917, la d'Infermeres -el 1860 ja s'havia fundat l'Escola Normal de Mestres. Amb l'expansió de l'administració, es consolida la figura de la dona oficinista -que fa de mecanògrafa, telefonista... I, igualment, apareixen les que es dediquen al món de l'espectacle i, en un nombre menor, les que s'ocupen en professions liberals.

Així les coses, mentre que en el context europeu hi destaquen dues onades favorables a la concessió del sufragi universal femení -coincidentes amb les acaballes de cadascuna de les guerres mundials: 1918 i 1945-, a l'estat espanyol seguim tendències diferents a causa de la nostra història particular. El 1930 esclata ja un feminisme polític que en demana un sufragi que no els és concedit fins a l'arribada de la Segona República -concedit, emperò, amb la temor que guanye la dreta, com així va ser. De fet i dret, s'interpreta el bienni negre des de la consideració que les dones voten aconsellades pel seu confessor o pel seu marit-. D'altra banda, la República aprova una legislació laica de rails pròximes a les de la ideologia feminista europea. Malgrat això que diem, a les dones se les margina del poder; en temps més coetanis, accedeixen a càrrecs públics. Només en l'ambient cultural podem referir-nos a la presència destacada de les dones. En tot cas, la dona actual ha adquirit una estètica determinada pels cosmètics, la manera de tallar-se els cabells i la decisió de portar pantalons.

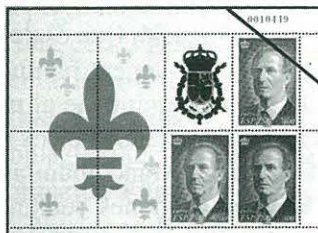
PERE POY

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

Mesos maig/setembre

CARNÉ DE LAS PRUEBAS DE S.M. EL REY D. JUAN CARLOS I

Fecha de emisión: 20 de Mayo de 1998
 Valores: 100, 200, 300, 500 y 1.000 pesetas.
 Tirada: 40.000 carnés
 Papel pruebas: Cartulina estucada, fosforescente y con fibrillas.
 Papel minipliego: Estucado, mate y fosforescente
 Estampación: Calcografía y offset. Tamaño carné: 144 x 105 mm.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.

S'ha posat en circulació un carnet que conté informació i 4 proves d'artista, en negre, sense valor postal, dels segells de 100, 200, 300 i 500 ptes. de la sèrie bàsica de S.M. el Rei i dos miniplecs, el primer amb un segell de 100, 200 i 300 ptes. i el segon amb un segell de 500 i 1.000 ptes. de la sèrie bàsica de S.M. el Rei.

TARJETA ENTERO POSTAL

Fecha de emisión: 27 de Mayo de 1998
 Valor: 35 pesetas. Tirada: 140.000. Papel: Estucado una cara
 Estampación: Offset. Tamaño: 148 x 105 mm. la tarjeta y 25,8 x 30 mm. el sello.

En el mes de maig s'ha posat en circulació l'emissió commemorativa del 125 aniversari de la primera targeta entero postal espanyola, emesa l'1 de desembre de 1873.

IV CENTENARIO DE LA MUERTE DE FELIPE II

Fecha de emisión: 1 de Junio de 1998
 Valor: 35 pesetas.
 Tirada: 2,5 millones
 Papel: Estucado engomado y fosforescente
 Estampación: Huecograbado
 Tamaño: 28,8 x 40,9 mm.
 Dentado: 13 3/4
 Pliegos: 50 sellos

El segell que s'ha posat a la venda, en record del IV Centenari de la mort de Felip II, que es compleix aquest any, ens presenta un retrat del rei, realitzat per Antonio Moro, el qual es conserva al Museu de Belles Arts de Bilbao.

CENTENARIO DEL NACIMIENTO DE FEDERICO GARCÍA LORCA

Fecha de emisión: 2 de Junio de 1998
 Valor: 35 pesetas. Tirada: 2,5 millones
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente
 Estampación: Calcografía y Offset. Tamaño: 28,8 x 40,9 mm.
 Dentado: 13 3/4. Pliegos: 12 sellos

Amb l'emissió d'aquest segell es vol recordar i homenatjar a Federico García Lorca, nascut el 5 de juny de 1898 a Fuente Vaqueros i mort una matinada del mes d'agost de 1936 a pocs quilòmetres de Granada. Poeta, dramaturg, músic, guionista, dibuixant, director escènic, conferenciant, és un dels autors espanyols més conegut i llegit de tots els temps. Les seves obres han estat traduïdes a tots els idiomes.

GRABADORES ESPAÑOLES

Fecha de emisión: 5 de Junio de 1998
 Valor: 35 y 70 pesetas
 Tirada: 5 millones
 Papel: Estucado, engomado mate y fosforescente
 Estampación: Calcografía
 Tamaño: 40,9 x 28,8 mm.
 Dentado: 13 3/4
 Pliegos: 50 sellos

Aquest any s'inicia una nova sèrie dedicada als gravadors espanyols, homes que fan possible que els segells siguin considerats petites obres d'art. El segell de 35 pessetes està dedicat a Antonio Manso, que ha estat autor de més de cent gravats de segells de correu, bitllets de banc i estampes. El segell de 70 pessetes està dedicat a José Luis López Sánchez-Toda que, al llarg de 47 anys, va dissenyar i gravar la quasi totalitat dels bitllets de banc emesos des del 1937 i més de cent segells de correu. Tots dos han estat considerats uns dels millors gravadors en calcografia del món.

EXPO-LISBOA '98

Fecha de emisión: 4 de Septiembre de 1998
 Valor: 70 pesetas
 Tirada: Ilimitada
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente
 Estampación: Huecograbado
 Tamaño: 40,9 x 28,8 mm.
 Dentado: 13 3/4
 Pliegos: 50 sellos

L'Exposició Mundial LISBOA '98 es celebrà a la capital portuguesa des del 22 de maig fins al 30 de setembre i serà la darrera gran mostra internacional del segle XX. El seu lema és: Els oceans un patrimoni per al futur.

CENTENARIO INDEPENDENCIA DE FILIPINAS

Fecha de emisión: 12 de Junio de 1998
 Valor: 70 pesetas
 Tirada: 2,5 millones
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente
 Estampación: Huecograbado
 Tamaño: 40,9 x 28,8 mm.
 Dentado: 13 3/4.
 Pliegos: 50 sellos

Es compleixen cent anys de la independència de les Filipines, proclamada el 12 de juny de 1898 en Kawait i signada en el Tractat de París pel que Espanya va perdre les darreres possessions: Filipines, Cuba i Puerto Rico. El segell reproduïx la imatge del Sant Nen de Cebú, patró de l'arxipèlag, imatge que es troba dipositada en el Museu Oriental de Valladolid, el més complet d'Espanya en temes de Filipines.

ARTE ESPAÑOL

Fecha de emisión: 10 de Julio de 1998
 Valor: 35 pesetas
 Tirada: 2,5 millones
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente
 Estampación: Huecograbado
 Tamaño: 28,8 x 40,9 mm.
 Dentado: 13 3/4
 Pliegos: 50 sellos

Aquesta segona emissió de segells de l'art espanyol rendeix homenatge a l'escultor Aniceto marinas (1866-1953) autor de gran nombre d'obres molt conegudes, com el monument gadità a les Corts de Cadis; a Velázquez a l'entrada del Museu del Prado o a Eloy Gonzalo, heroi de Cascorro, a la plaça madrilenya del mateix nom.

FOTOLIBRO
Jeune
 *ESTUDI
 *REPORTATGE
 *FOTO INDUSTRIAL
 *GRAFISME
 ULLDECONA
 MAJOR, 60
 Tel. 72 0057

PROGRAMES, REVISTES,
 TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
 TALONARIS ALBARANS, FACTURES,
 TAPES D'ANELLES,
 I TOT TIPUS D'IMPRESOS
 COMERCIALS I PUBLICITARIS

gràfiques montsià
 C/. Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
 43550 ULLDECONA (Tarragona)

PROGRAMACIÓ XVI JORNADES DE TEATRE

Tardor 1998

Diuenenges, a dos quarts de set tarda

Ulldecona 1998
Dia 4 d'octubre

"LA MORT D'UN VIATJANT"

d'Arthur Miller, pel "CASAL FAMILIAR RECREATIU DE MANRESA"

* * *

Dia 11 d'octubre

"CAVIAR O LLENTIES"

de Giulio Scarnicci i Renzo Tarabusi, pel "G.T. ESCÈNIC DE NAVÀS"

* * *

Dia 25 d'octubre

"TERRA BAIXA"

d'Àngel Guimerà, pel "G.T. RAUXA" de Tarragona

* * *

Dia 1 de novembre

"VIRTUAL H@MLET"

de TEATRE NU, pel Grup "TEATRE NU" d'Igualada

* * *

Dia 8 de novembre

"CERVELLS EN LA FOSCA"

de Juli Manel Pou i Vilabella,
pel "PER QUÈ NO? TEATRE DEL BRUC"

* * *

Dia 15 de novembre

"ENS HA CAIGUT LA SOGRA"

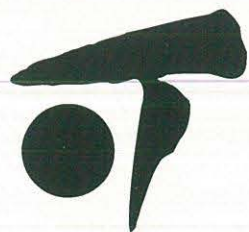
de Lluís Coquart, pel "G.T. DITIRAMBO" de la Sénia

* * *

Dia 22 de novembre

"BALL ROBOT"

de Joan Oliver, pel "CENTRE CULTURAL i RECREATIU" d'Ulldecona

Caixa Tarragona

RACÓ POÈTIC

JA SE'N VAN LES FIRES

*Mare, que ja se'n van les fires!
Crida el nen tot enlairant-se,
contemplant atònit la desfeta,
sens entendre el desvetllament
del somni d'aquells jorns.*

*Les fires ens deixen ja,
es treuen els seients de la nòria,
s'esfonsa el toldo del carrusel,
els braus cavalls de cartró,
amb ulls fixament oberts,
ens miren sens moviment, ignorats;
ja no brillen els vius colors,
apagats ja els focos de la il·lusió.*

Món de fascinants paranys.

*Preludi dels moments més joiosos,
quan ens sorprenen el guirigall
de música i de llums,
de jocs i alegria...
meravella dels petits,
... es bonica la fira
i ens fa felicíssims!*

*Mare, que ja se'n van les fires!
Al lloc tot és desert,
el vent afanyós, al capvespre,
s'emporta i arrossega,
tot el paperam de mil colors
que encara serpenteigen
farcits de deixalles,
testimonis muds que reflecteixen
els moments de gatzara i soroll.*

*Quan s'esvaeixen les clarors
i la nit estén el seu mantel fosc,
els estels s'hi assomen ja al lloc
per mirar-se a les llums
de la fira deslumbrant,
però... aquesta nit
tot és fosc en aquest indret,
els recons estan solitaris,
dormen plàcids i tranquils.*

*Els sorolls s'han esvaït,
les paradetes de requincalles...
xurreria amb aquella flairor d'oli,
d'aquell fum que espesa l'aire...
succeció d'olors que inciten...
tómboles ruidoses que ensordeixen
al crit encisador de sempre toca,
sempre toca...*

Colors de boscos encesos.

*El lloc és desolat,
tan sols hi queda la quietud,
la fosca immòvil,
el silenci nu, que ens fa pensar,
amb l'estela fugaç dels astres llunyans
que tan sols ens mostren
un breu instant
del misteri joios del seu encant.*

Mare... mare, que les fires ja no hi són!

Primer premi de poesia catalana 1987

JULIO SANSANO

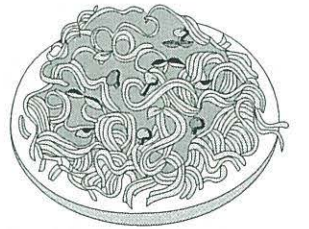
GASTRONOMIA

Per Mª Carmen

"ESPAGUETIS EN CEBÀ"

INGREDIENTS:

- 250 grs. d'espaguetis
- 2 cebes grosses, 1/2 kg. aprox.
- Oli
- AVECREM
- 2 tranxetes o formatge que es fongue, 50 grs. aprox.
- 1 all
- Sal
- Pebre
- Julivert

Preparació:

Tallar les cebes llarguetes i sofregir en l'all, quan estigui blanca, tirar caldo de coure als espaguetis.

Deixar que la ceba es desfaci, afegir la pastilleta d'avecrem i els espaguetis ja cuits. Es pot afegir més caldo de coure si fes falta.

Deixar coure un poc, posar el formatge, quan aquest estigui desfet i la pasta estigui al punt, provar de sal i pebre. Com a final, espolvorejar en julivert picat.

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ
DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
Josep Lluís Cabañas Vidal
Joan J. Roca Labernia
Núria Ausensi Estellé
Josep A. Lázaro Puente
Isabel Bobes Castell
Mª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL i RECREATIU D'ULLDECONA.
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1227 - 1982

Imprimeix: gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)